

Uda ahaztezina kanpalekuan

Uda argitsu bat zen eta Zoriontasun kanpalekua oporrak gozatzeko prest zeuden neska-mutilez beteta zegoen. Jarduera zirraragarri asko zeuden antolatuta: jolasak, txangoak, eskulan tailerrak eta, batez ere, adiskidetasun berriak egiteko.

Haurren artean Anna eta Marc zeuden. Anna oso sortzailea eta abenturazalea zen; Marcek gurpil-aulkia erabiltzen zuen eta beti irribarre handia zuen. Annak ez zuen inoiz Marc bezalako inor ezagutu eta pixka bat urduri zegoen, baina lagun berriak egiteko erabakia hartu zuen.

Lehenengo egunean, pilota partida batekin hasi ziren. Marcek denak harritu zituen pilota jaurtitzeko eta harrapatzeko zuen gaitasunarekin, eserita ere. Anna, jakin-minez, berarekin hitz egitera joan zen.

– Kaixo, Marc! Anna naiz. Benetan gustatuko litzaidake zurekin jolastea – esan zuen irribarrez.

– Kaixo, Anna! Gustura jolastuko nuke elkarrekin! – erantzun zuen Marcek gogotsu.

Elkarrekin jolasten hasi ziren eta laster talde geldiezina osatu zuten. Marcek trebetasun izugarriak zituen eta Annak aurkitu zuen

elkarrekin talde ona osatzen zutela. Adiskidetasun handi baten hasiera izan zen.

Hurrengo egunetan, jarduera asko egin zituzten elkarrekin. Eskulan tailerretan, Marcek Annari paper hegazkinak oso altu egiten irakatsi zion. Irteeretan, Annak Marci laguntzen zion bidea pixka bat konplikatua zenean, baina Marcek beti aurkitzen zuen irtenbide sortzaile bat jarraitzeko.

Udalekuko beste haurrek Annak eta Marcek elkarrekin ondo pasatzen zutela ohartzen hasi ziren eta batu nahi izan zuten. Joanek, istorioak kontatzen oso ona zenak, ipuin bat sortu zuen, non haur guztiak abentura zirraragarri baten heroiak ziren. Carlak, oso azkarra zenak, lasterketa bat antolatzen lagundu zuen, non denek parte hartu zezaketen, gurpil-aulkian zegoen Marc barne.

Udalekuaren amaieran, festa handi bat egin zuten izandako abentura guztiak ospatzeko. Marcek eta Annak eskerrak eman zizkieten lagun guztiei une berezi horiek partekatzeagatik.

Annak ikasi zuen aniztasun funtzionala duten lagunak izatea ez zela dibertigarria bakarrik, baizik eta esperientziak aberastu eta une bakoitza are bereziagoa egiten zuela. Denek ulertu zuten desberdintasunek bakarrak egiten gaituztela eta jolasteak, hitz egiteak eta guztiekin partekatzeak bizitza alaiagoa eta betegarriagoa egiten duela.

Eta horrela amaitu zen Zoriontasun udalekua, lagun berriekin, abentura ahaztezinekin eta adiskidetasunari eta inklusioari buruzko ikasgai garrantzitsu batekin.